

РЕВОЛЮЦІОНЕРИ

-
- Крайнюков А.
 - Перевозник А.
 - Аржанова А.
 - Габрук А.
 - Росляков Є.
 - Гарагуля Д

РЕВОЛЮЦІЙНИЙ НАПРЯМ

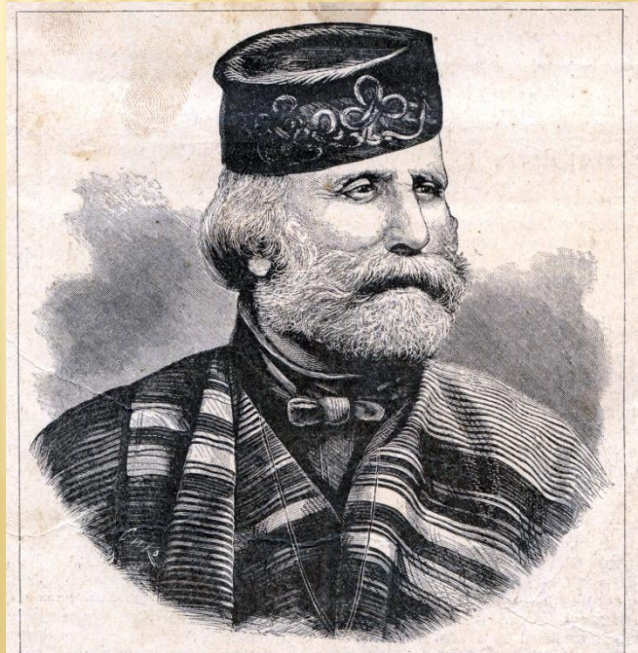
Представники цього напрямку спиралися на інтелігенцію, ремісників, робітників, селян.

Виступали за єдину демократичну республіку, здобуту народною революцією

Лідери : *Джузеппе Мадзіні і Джузеппе Гарібальді.*

Джузеппе Мадзини

ДЖУЗЕППЕ ГАРИБАЛЬДИ.

ДЖУЗЕППЕ ГАРИБАЛЬДІ (1807-1882)

Джузеппе Гарібальді присвятив життя "боротьбі за Італію об'єднану і вільну від деспотизму" Під політичною тиранією і деспотизмом він розумів насильницьке правління меншини. Так, звертаючись до робітників Парми в 1862р. він пояснював це таким чином: "Уявіть собі, що нас 100 чоловік . 80 з нас хочуть одного уряду, а 20 іншого. 20, які гвалтують волю 80. - це і є деспоти, тирани "Аж до остаточного звільнення всіх областей Італії від влади австрійців, а саме вони для Гарібальді були тиранами,людьми, які пригнічують італійський народ і заважають об'єднанню країни.

Ненависть Гарібальді була спрямована і проти внутрішніх деспотів, уособленням яких був римський папа. У папстві Гарібальді бачив одну з головних перешкод на шляху до об'єднання й піднесенню Італії. Він підкреслював антинаціональну роль папства і католицького духовенства, стверджуючи, що "священики - піддані іноземного панування і знаряддя в його руках ". Гарібальді, будучи масоном, так висловлював своє ставлення до релігії: ". Я за віру в Бога, але не за віру в священиків, тому що Бог хоче, щоб усі люди стали братами і були щасливі, а священики втягують нас в пекло ".

Отже, важливою частиною його життєвого кредо була боротьба проти деспотизму за свободу - "цей найбільш дорогоцінний дар, яке провидіння дало народам", а також за республіку. За твердженням самого Гарібальді, він завжди залишався республіканцем "в серці", хоч йому не раз і доводилося йти на союз з монархією для досягнення своєї головної мети - об'єднання і піднесення Італії. Під республікою він розумів систему управління, підтримувану більшістю, таким чином, протиставляючи її тиранії, при якій народ пригнічується перебувають при владі меншістю.

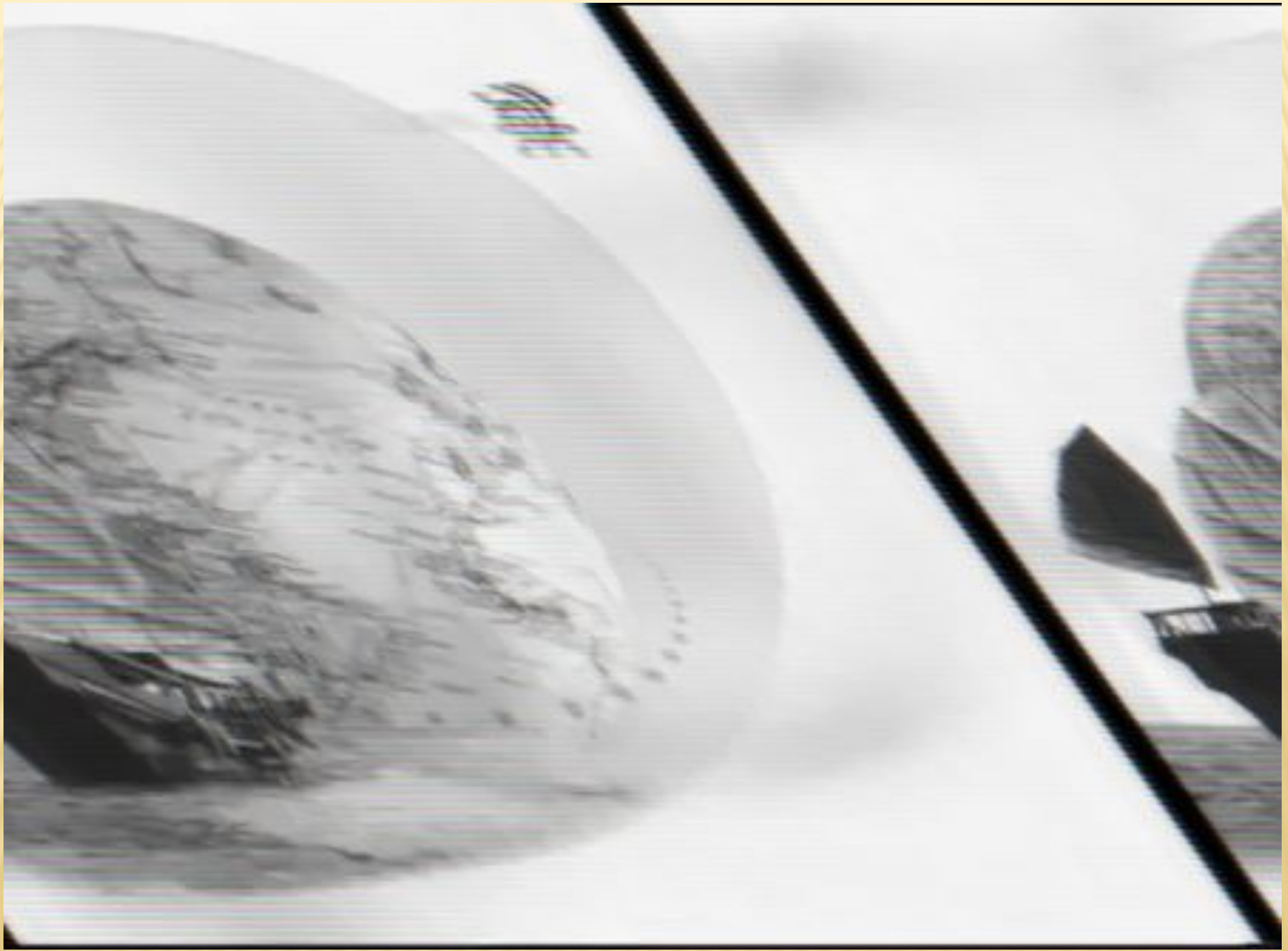
В Італії з часом має бути проголошена республіка, але не можна довірити її долю п'яти сотням докторів, які, оглушивши всіх своєю балаканиною, приведуть країну до загибелі".

Тут він явно засуджує парламентаризм, на своєму власному досвіді переконавшись у неможливості провести свої проекти та пропозиції через парламент, депутатом якої обирався багато разів. У заповіті Гарібальді пропонував ввести диктатуру на час, поки в Італії не утвердиться свобода, і самому існуванню італійської держави не будуть більше загрозувати могутні сусіди, тільки тоді, на його думку, диктатурі доведеться поступитися місцем республіканському уряду.

Боротьба італійців за свободу повинна була, за поданнями Гарібальді, вестися силами всього народу, тобто всієї нації, і він не раз говорив про неї як про боротьбу, в якій замовкають приватна ненависть і розбрат, і " всі класи громадян подають один одному руки ... щоб захищати загальний будинок - свою батьківщину". Гарібальді, дійсно, виступав за союз з різними політичними силами і був готовий діяти разом з урядом Кавура і королем Віктором Еммануїлом на благо Італії, про що не раз писав, коли його звинувачували в промонархического поглядах.

Він був прихильником об'єднання не тільки народу всередині країни, але також дружби між різними націями, про що не раз говорив у листах і спогадах, і що довів своїм прикладом, борючись за республіки Уругвай і Ріу-Гранде в Південній Америці, а також беручи участь у франко - прусській війні на боці республіканської Франції.

*Політичні ідеали прихильника республіканської форми правління, борця за свободу проти тиранії, безсумнівно, були демократичними. **Але Гарібальді ніколи не був прихильником революції. Він був схильний скоріше до соціального компромісу, до поетапного розвитку, що дозволяє уникнути насильства.** Дотримуючись багато в чому ідеалістичних поглядів, Гарібальді проте вмів діяти як реаліст, виходячи з ситуації, що склалася. У нього була програма тих перетворень, які необхідно було здійснити в італійському суспільстві після об'єднання країни.*

ЧОМУ САМЕ ЧЕРВОНІ СОРОЧКИ (“ПОХІД “ТИСЯЧІ”)

Саме в Америці Гарібальді придбав свій оригінальний стиль в одязі. На багатьох фотографіях і портретах він зображений у червоній сорочці, з низькою шапочкою без полів і пончо. Італійські патріоти стали носити такі ж сорочки, зшиті руками матерів, дружин і подруг. З приводу вибору червоного кольору єдиної думки немає. За однією версією, коли в 1848 році у Гарібальді з'явилася можливість повернутися до Італії, він зібрав кілька сотень співвітчизників і вирушив на допомогу своїм товаришам по боротьбі. Але італійці не захотіли з'являтися на батьківщині замухришками, тому одягалися в єдину форму, як і належить справжньому легіону. Хоча грошей було мало, Гарібальді вдалося придбати недорогі червоні фланелеві сорочки, що призначалися для робітників аргентинських боєнь (на червоному кров не дуже помітна). За іншою версією, однакового кольору «верх» у італійських революціонерів з'явився пізніше. Під час перебування в Нью-Йорку Гарібальді сподобалася червона уніформа тамтешніх добровільних

пожежних бригад. Так що, коли він відправився на Сицилію в 1860 році на чолі своєї знаменитої «тисячі», його люди були одягнені в червоні сорочки. З висадки гарібальдійців на острів і почалося об'єднання Італії в єдине королівство. А пам'ять про їхні подвиги увічнили у пісні «Червона сорочка» («La camicia rossa»), що перетворилася на гімн визвольного руху. Отже, одягнені в сорочки червоного кольору загони під командуванням відважного капітана (на суші він дослужився до генерала) виглядали яскраво і нарядно і проявили невимовне мужність у боях. Чим і захопили всю Європу. Сам Гарібальді став кумиром і натхненником для багатьох революціонерів того часу. Захоплені шанувальники безстрашного італійця побажали наслідувати йому хоча б в манері одягатися. У моду увійшли відразу кілька предметів одягу, названих на його честь: «гарібальдійка» - сама сорочка з відкладним комірцем і довгими рукавами на манжетах, плоска невисока шапочка без полів, червона куртка з орнаментом в італійському народному стилі, а також капелюх-Калабрезі (національний головний убір чоловіків області Калабрія - місце народження багатьох гарібальдійців).

ДЖУЗЕППЕ МАДЗІНІ (1805-1872)

Поле діяльності Мадзіні могли стати література і мистецтво, коли б не його пристрасне захоплення ідеями свободи. Італія страждала від іноземного владцтва і політичної роздробленості, і Мадзіні вважав, що ситуацію можуть змінити лише революційні дії. Коли йому було трохи більше 20 років, він став членом таємного суспільства карбонаріїв, проте незабаром розчарувався в ньому через збереження в його ідеології елементів матеріалістичної філософії 18 ст. У 1830 був арештований урядом П'ємонта, через декілька місяців був звільнений і висланий з країни. Велику частину життя Мадзіні провів у вигнанні: спочатку у Франції, потім в Швейцарії, а після 1837 – в Лондоні.

Ідеї і методи. Мадзіні всюди проповідував свободу особи і національне звільнення не лише Італії, але і всієї Європи. *Його кредо було: «Я люблю мою країну, тому що я люблю всі країни».* Він вважав, що всі європейські народи повинні жити в рівності і братерстві всередині природних кордонів, відведених їм Богом. Мадзіні не вважав, що національна єдність і незалежність повинні бути даровані правителями або досягнуті за допомогою дипломатичних інтриг. Він відкидав також французький «вождимізм». За концепцією Мадзіні, цілі націоналізму і лібералізму надані Богом, і, отже, їхнє досягнення є невід'ємним правом всіх народів. У 1831 Мадзіні заснував в Марселі таємну організацію «Молода Італія». Її метою було перетворити Італію на єдину, незалежну і вільну країну з республіканських буд. Незабаром подібні об'єднання («Молода Швейцарія», «Молода Німеччина» і тому подібне) з'явилися і в інших країнах. Їх організатори бачили своє завдання в об'єднанні зусиль і організації повстань в декількох країнах під *гаслами свободи, братерства і світу для всієї Європи.* Уявлення Мадзіні про нову Європу, природно, передбачало руйнування монархічного правління в Австро-Угорщині, Росії і Османській імперії.

Він бажав об'єднання у федерації таких країн, як Німеччина, Італія і землі від Балтійського до Егейського і Чорного морів. Росії він хотів компенсувати її територіальні втрати в Європі, відвівши їй колонізаторську місію в Азії. Мадзіні вважав, що в 20ст націоналізм повинен поширитися за межі Європи. Дійсно, надалі його вигадкування служили джерелом натхнення для багатьох лідерів азіатських і африканських держав. Тим часом в реальному політичному житті Мадзіні був ідеалістом. Коли в 1848 по Італії прокотилися хвилі революцій, великий патріот вирішив навіть поступитися своїми республіканськими переконаннями, чекаючи, що це приведе до об'єднання. Проте повстання під буттям на чолі короля Пьемонта і Сардинії Віктора Еммануїла II потерпіло поразку. У 1849 була скасована світська влада римського папи в папській області. Була створена Римська республіка, керована тріумвіратом, в якому Мадзіні отримав головний пост. І хоча ця республіка лягла під ударами французьких військ, посланих Луї Бонапартом, уряд обложеного Риму під впливом Мадзіні зажадав, щоб столицею єдиної Італії стало саме це місто. Довга дорога до об'єднання завершилася дипломатичною угодою між Наполеоном III і графом Кавуром при військовій підтримці Франції.

Афоризми :

- «Я люблю мою країну, тому що я люблю всі країни»
- «Зробити помилку – значить, випробувати невдачу, гідну жалю, але знати істину і не слідувати їй – злочин».
- « Доводити Бога – блюзнірство; заперечувати його – безумство».
- « Немає і не може бути жодного компромісу між добром і злом, правдою і брехнею, прогресом і регресом».
- « Життя має сенс лише як завдання або борг».